

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

לקוטי שיחות

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

חוקת

(חלק לג שיחה א)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

מחזור הראשון של לימוד הלקוטי שיחות
שבוע פרשת חוקת-בלק, וייב תמוז, ה'תשפ"ו (א)

LIKKUTEI SICHOT

Copyright © 2026

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY®

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

Kehot Publication Society® and the Kehot logo are registered trademarks of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

חוקת

כותה למשה רבינו, הן באופן קיומה, שקיום מצוה זו (גם לדורות) הוא ע"י אפר פרתו של משה, והן באופן לימודה, "לך אני מגלה טעם פרה"⁸?

ב. ויש לבאר זה בהקדים מה שאמרנו רז"ל⁹ (בטעם שפרה אדומה היא נקבה, דלא ככל קרבנות ציבור שהם זכרים) – „אמר הקב"ה תבא פרה ותכפר על מעשה העגל” (ובפרש"י על התורה¹⁰ מיסודו של ר' משה הדרשן, גם פרטי הרמזים במצות פרה אדומה על כפרת חטא העגל).

וביארנו המפרשים¹¹ השייכות בין כפרת חטא העגל להטהרה מטומאת מת (ענינה של פרה אדומה כפשוטה) – ע"פ דברי חז"ל¹² שלולא חטא העגל לא הי' כל ענין המיתה אצל בני", כי היתה „חיי" רות ממלאך המות” (כמו לפני חטא עץ הדעת, שהרי בעת מ"ת פסקה זוהמתן¹³, אלא שע"י חטא העגל חזרה זוהמתן¹⁴), ונמצא שחטא העגל הי' סיבה (לענין ה-

א. „זאת חוקת התורה גו' ויקחו אליך פרה אדומה גו"¹, וארז"ל² בטעם הדיוק „ויקחו אליך” (למשה דוקא) „שכל הפרות בטלות ושלך קיימת”, וזה נוגע (לא רק לפרת משה, אלא) לכל הפרות האדומות שבכל הדורות, כי בכלום נתקדשו הכה-נים שעשו את הפרה מאפר פרתו של משה³, ולכן נקראו כל הפרות ע"ש משה דוקא⁴.

והשייכות המיוחדת של פרה אדומה למשה רבינו מודגשת גם בנוגע לטעם מצוה זו, דאע"פ שאפילו שלמה המלך [ש"על כל אלה (כל חוקי התורה) עמד-תי"⁵] אמר על מצוה זו „והיא רחוקה ממני”⁶ – מ"מ, למשה רבינו נתגלה טעם פרה, כמחז"ל⁷ על תיבות אלו „ויקחו אליך” – „לך אני מגלה טעם פרה”.

וצריך להבין – מה נשתנתה מצוה זו מכל מצות התורה, שבה מודגשת שיי-

(1) ריש פרשתנו (יט, ב).

(2) תנחומא פרשתנו ת. במדב"ר פי"ט, ו. וראה רש"י יומא ד, רע"א. וראה הנסמן בהערה הבאה.

(3) ראה פרה פ"ג מ"ה „ומאחת” (ועד"ז הוא ל' הרמב"ם הל' פרה אדומה פ"ב ה"ו) ובמשנה אחרונה שם (ע"פ תוי"ט שם ג"ג). ולהעיר ג"כ מפ"י מהר"ז לבמדב"ר שם. ביאורי מהרא"י (לבעל תרוה"ד) ושפ"ח (לפרש"י פרשתנו שם). של"ה חלק תושב"כ פרשתנו (שנט, ב). וראה לקמן הערה 36.

(4) של"ה, ביאורי מהרא"י ושפ"ח שבהערה הקודמת.

(5) תנחומא שם ו (קרוב לסופו). במדב"ר שם, ג (בסופו).

(6) קהלת ז, כג. תנחומא ובמדב"ר שם.

(7) תנחומא שם, ת. במדב"ר שם, ו. וראה ידי משה שם.

(8) בכלי יקר ריש פרשתנו מבאר השייכות למשה מצד הענין דכפרת חטא העגל, ע"ש (וראה לקמן סעיף ב). אבל עדיין צריך ביאור השייכות למשה מצד הענין דטהרה מטומאת מת (כפשוטה).
(9) תנחומא שם ח (בסופו). במדב"ר שם, ח (בסו-פו). וראה גם תוד"ה מי – מו"ק (כת, רע"א).
(10) בסוף פרשת פרה אדומה (יט, כב).
(11) כלי יקר, אלשיך, ש"ך עה"ת, עץ הדעת טוב (להרח"ו) ועוד פרשתנו.
(12) שמו"ר רפל"ב. זח"א לו, סע"ב. קלא, סע"ב. ועוד.
(13) שבת קמו, רע"א.
(14) זח"א נב, ב. כקו, ב. זח"ב קנז, סע"ב. ועוד.

וע"פ הנ"ל יש לומר – שבזה מרמז הרמב"ם, ששלימות הטהרה על ידי פרה אדומה בכלל תהי' רק בפרה העשירית שתיעשה על ידי המלך המשיח. כי אין כפרה גמורה לחטא העגל (כמש"נ²¹ „וביום פקדי ופקדתי גו'“) עד לעת"ל, ורק אז, כשתגמר הכפרה על מעשה העגל, אז תבוא שלימות הטהרה מטוֹ-מאת מת, כי יבוטל אז כל ענין המיתה (כמש"ש²² בלע המות לנצח), שהיא הסיבה לטומאת מת כנ"ל²³.

וזהו הרמז בהרמז ש,העשירית יעשה המלך המשיח – כי עשר הוא מספר השלם (כנודע²⁴), ושלימות הטהרה (דפרה אדומה תהי' רק לעת"ל, בפרה שיעשה המלך המשיח.

ג. עפ"ז יש לבאר גם השייכות דפרה אדומה „אליך“ למשה רבינו:

יסוד הטהרה של פרה אדומה אינו רק ביטול הטומאה בפועל, אלא ביטול סיבת הטומאה מעיקרא – ענין המיתה. ולכן צריכים בזה לכוון של משה²⁵ – כי מעניניו המיוחדים של משה הוא ענין הנצחיות, כמבואר בחז"ל²⁶ שמעשי ידי

מיתה, ובמילא – גם) לטומאת מת; וזהו הקשר בין שני הענינים דכפרת חטא העגל וטהרה מטומאת מת – דהא בהא תליא, שע"כ כפרת חטא העגל, מתבטל בדרך ממילא הענין דטומאת מת (ע"י שבטלה הסיבה לטומאת מת – מיתה בכלל).

ובזה יש לבאר (ע"ד הדרוש) דיוק ל' הרמב"ם¹⁵, „ותשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשיני, ראשונה עשה משה כו' והעשירית יעשה המלך המשיח“ – דלכאורה אינו מובן: מה טעם הוצרך הרמב"ם לכתוב מספר¹⁶ הפרות שנעשו במשך כל הדורות?

כן צע"ק: הרמב"ם לא הסתפק בהבאת מספר הפרות שהובא במשנה¹⁷, אלא מוֹ-סיף¹⁸, „והעשירית יעשה המלך המשיח“ – הרמב"ם הביא בספרו גם הלכתא למשיחא, שאז „חוזרין כל המשפטים... כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות כו'“¹⁹, אבל למה הבדיל הרמב"ם פרה העשירית מכל הענינים והקרבנות של „הנשיא“ – שבנבואת יחזקאל²⁰, וכותב שהמלך המשיח יעשה הפרה העשירית?

21) תשא לב, לד ובפרש"י שם. סנהדרין קב, סע"א. ועוד.

22) ישע"י כה, ח. משנה סוף מו"ק. זח"א קטו, סע"א. – וראה סה"מ תרכ"ח ע' מ ואילך. סה"מ מלוקט ח"ב ע' רעז ואילך.

23) ראה אוה"ת לני"ך (ס"ע תקכג ואילך) ד,מעשה פרה רומז על הגאולה דלע"ל ולכן מטהרת טומאת מת שאזי ומחה ה'... ובלע המות לנצח". ע"ש. וראה אוה"ת פרשתנו ס"ע תתט.

24) ראה ראב"ע לשמות ג, טו. פרדס שער ב'.

25) וראה עץ הדעת טוב פרשתנו, שענין התורה שניתנה ע"י משה בא „לכפר עון אדה"ר לבטל המיתה“. ע"ש.

26) ראה סוטה ט, סע"א. תנא דבא"ר פי"ח. צפע"נ עה"ת ר"פ תרומה. ועוד.

15) הל' פרה אדומה ספ"ג. – ביאור הלכה זו ע"ד ההלכה ראה לקו"ש חכ"ח ע' 131 ואילך.

16) בפשטות י"ל – להודיע שצריך להביא מת שש פרות ולא משבע כדברי ר"מ.

17) פרה פ"ג מ"ה.

18) וצ"ע וחיפוש מקורו דהרמב"ם. ולהעיר מכונ"כ ענינים שהעשירי הוא בימיה"מ (או ע"י משיח) – שירה העשירית, מנין העשירי דבני, כיבוש ארץ עשר אומות, עשר נימין דכינור המקדש וכו'. וראה מדרש מעשה תורה אות יו"ד.

19) ל' הרמב"ם הל' מלכים רפ"א. וצע"ק אם ואיך יקריבו קרבנות קודם עשית פרה העשירית וטהרת ג' וי'.

20) מה, יז ואילך. – וראה רמב"ם הל' מעה"ק ספ"ב.

זמן ובכל מקום. שמזה מובן, דאע"פ שע' כשיו אין לנו אפר פרה, מ"מ, תוכן הענין דטהרת פרה אדומה, שכולל אפר פרתו של משה, ישנו בעבודה הרוחנית של כאו"א מישראל.

הסברת הענין:

המשכת הנצחיות של משה היתה ע"י שהי' בתכלית הביטול להקב"ה («עבד נאמן»³²), ענין המסירת נפש, שמוכן למ' סור כל מציאותו עברו ית'. וי"ל שלכן מעשי ידי משה נצחיים המה – כי מסירת נפש היא למעלה משינויים, שהרי כל ענין המסירת נפש הוא – התוקף לעשות רצונו ית' באופן ששום דבר שבעולם לא יוכל לשנותו.

ולכן הטהרה מטומאת מת היא בכח אפר פרתו של משה: טומאת מת מורה על הפירוד מקדושה, כי כאשר „דבקים בה' אלקיכם (הרי אתם) חיים כולכם היום”³³ (אין שייך מיתה, ובמילא לא טומאת מת); וכדי לבטל מכל וכל את „המיתה” והפירוד מקדושה, שיהי' תכ' לית הדביקות בה' אלקיכם – ה"ו ע"י שהאדם מעורר בעצמו את מסירת נפשו לה”³⁴.

וכמו שהנצחיות באפר פרתו של משה באה בשני ענינים – (א) שהוא עצמו קיים לעד³⁵, (ב) כל הפרות היו צריכות

משה הם נצחיים (וכמו שמצינו בנדו"ד, פרה אדומה גופא, שאפר פרה שלו הוא מתחלת הענין, וגם – קיים לעד), ועד"ו בנוגע למשה עצמו, אף שנאמר וימת שם משה²⁷ אמרו עליו²⁸, „לא מת משה. . . מה להלן עומד ומשמש אף כאן כו"'. ולכן הטהרה של כל פרה ופרה תלוי' באפרו של פרת משה – כי כח הטהרה של פרה אדומה קשור עם ענין הנצחיות של משה רבינו²⁹.

ולהעיר, שאע"פ שענין הטהרה מטו-מאת מת בשלימותו לא יושג עד לעת"ל כשיבולע המות לנצח (ועד אז הפרה מטהרת מן הטומאה, אבל אין בכחה לבטל סיבת הטומאה) – זהו רק בנוגע ליחיד, אבל בנוגע לציבור – ע"י תורה, שקיבל משה מסיני ומטרה כו', נעשית מציאות ציבור, אשר „אין הציבור מתים”³⁰, שבציבור דבני' לא שייך ענין המיתה.

ד. והנה „התורה היא נצחית”³¹ בכל

(27) ברכה לד, ה.

(28) סוטה יג, סע"ב. זח"א לו, סע"ב ואילך. וראה לקו"ש חכ"ו (ע' 6 ואילך) החידוש בזה לגבי המ' דובר במרו"ל (ברכות יח, סע"א ואילך) שצדיקים (בכלל) גם במיתתם קרויים חיים.

(29) וי"ל שזהו גם הטעם שהרמב"ם הזכיר רק משה ועזרא ולא העתיק מהמשנה (פרה שם) שמות עושי ז' הפרות לאחרי עזרא – כי כח הטהרה שבפרה אדומה יסודו מפרתו של משה, כבפנים (ועזרא שקול כמשה ומסר תורה לכל ישראל ונקרא הסופר כו') – ראה סנהדרין כא, סע"ב. (ועוד).

(30) הוריות ו, א. תמורה (טו, ב, טז, סע"א). רמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ד סה"א (וצע"ק שינוי ל' הרמב"ם, ואין כל ישראל מתים, ובפרט ע"פ דעתו דשבט אינו כלה (עיי' צפע"נ להל' קדוה"ח ספ"ה בפ"י דברי הרמב"ם בסהמ"צ מ"ע קנג – ע"פ ב"ב קטו, ריש ע"ב וברשב"ם שם)).

(31) ל' התניא – רפ"ו. שם קו"א סד"ה להבין

פרטי ההלכות. וראה סה"מ מלוקט ח"ב ע' שיב הערה 17 בשוה"ג.

(32) נוסח תפלת העמידה דשחרית דשבת. וראה בהעלותך יב, ז.

(33) ואתחנן ד, ד.

(34) ראה גם לקו"ש ח"ד ע' 1058 ואילך. ולהעיר מתניא פ"ט (כד, ב) בענין „החכמה תחיי". וראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 233 ואילך.

(35) ולהעיר, שגם ההשתמשות באפרו של פרת משה נתארכה ריבוי שנים, שהרי עד ימי עזרא לא

החילוק בין עבודת התפלה ושאר עניני עבודת ה' במשך כל היום כולו:

בשעת התפלה צריך האדם לעורר את אהבתו לה' המסותרת בלבו, שענינה של אהבה זו (כמבואר בארוכה בספר התניא³⁸) – הרצון והחפץ לידבק בה' אחד עד כדי מסירת נפש [ואהבה זו נטועה בלב כאו"א מישראל, להיות נפשו, חלק אלקה ממעל ממש³⁹, ש,ה' אחד" מאיר בהחלק באופן גלוי; אלא שהיא מסותרת בלבו, ועבודת האדם, לעורר אהבה זו ולהביאה לידי גילוי];

ואח"כ, במשך כל היום, שאז אין האדם עסוק בעבודת המסירת נפש (כש"ל לעצמה), אלא „בקיום התורה ומצותי“, מ"מ גם אז צ"ל זכרון „ענין מסירת נפשו לה“, „שעי"ז, „יוכל לעמוד נגד יצרו לנצח חו תמיד בכל עת ובכל שעה“ – דביקות תמידית ונצחית בה', ואז – „חיים כולכם היום“.

(משיחת ש"פ חוקת תשכ"ג)

38 פ"ח"יט.

39 תניא רפ"ב.

לאפר פרתו של משה³⁶ – עד"ז הוא בעבודה רוחנית, שבהתעוררות כח המסירת נפש יש שני ענינים: (א) ההתעוררות של עצם כח המסירת נפש, (ב) מה שכל המסירת נפש גותן כח ועוז בכל עניני עבודת ה' שיהיו כדבעי, וכמבואר בתניא³⁷, „שקיום התורה ומצותי" תלוי בזה שיוכר תמיד ענין מסירת נפשו לה' . . שיהי' קבוע בלבו תמיד ממש יומם ולילה לא ימיש מזכרונו כי בזה יוכל לעמוד נגד יצרו לנצחו תמיד בכל עת ובכל שעה“.

ובעבודת האדם מדי יום ביומו – הוא

הוצרכו לפרה שני' – קרוב לאף שנה השתמשו בפרתו של משה (ואילו במשך השנים דבית שני – ת"כ שנה – עשו שמונה פרות!).

36 ובפרט ע"פ מ"ש במפרשים שבכל הפרות היו צריכין לערב מאפר פרתו של משה (ראה ש"ך עה"ת ושפ"ח פרשתנו (יט, ב). עץ הדעת טוב שם. ועוד). – ובפני דוד (להחיד"א) פרשתנו, ש„כעת לא נתברר לי זה שמערבין בכל פרה מאפר פרה שעשה משה“.

37 ספכ"ה.

